

tens Gæld betalt af dem, der var pligtige at betale denne Gæld.

Det ærede Medlem spørger: Hvem har raadet Ministeren til at træffe dette Valg? Ja, et saadant Raad har jeg altsaa overhovedet ikke faaet, og jeg har derfor heller ikke truffet et saadant Valg. Jeg har, som det fremgaar af alt, fulgt den Indstilling, som foreligger fra Bankinspektøren, saaledes som jeg nu gentagende har sagt det; Støtteaktionen var til Støtte for Mælkeengagementet, og paa det Tidspunkt, Støtteaktionen iværksattes, var hverken Bankens Krav til de enkelte Mejerier opgivet, eller Sagsanlægget opgivet, og saa længe dette ikke forelaa, var Tabet af de 15 Mill. Kr. heller ikke konstateret, og saa var det forsvarligt at indskrænke sig til 8 Mill. Kr. ny Kapital, hvorved man var paa den sikre Side af Bankloven, saaledes som Bankinspektøren naturligvis i sine Overvejelser sørgede for. Han ansaa denne Ordning for forsvarlig og tilraadte denne Ordning, hvilket, som sagt, ses af de Besvarelser, der foreligger. Specielt ses det af Bankinspektørens Skrivelse af 31. Juli, hvor der staar: „Jeg foreslog derfor Nationalbanken at tilskyde 3 Mill. Kr.“, Andelselskaberne saadan og saadan o. s. v. „Jeg foreslog“ — altsaa Bankinspektøren foreslog, og intet andet Raad har der foreligget i denne Sag, og intet andet Raad har jeg fulgt.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen rejste det Spørgsmaal, om Ministeren er pligtig at følge en Embedsmands Indstilling, og hævdede, at det var Ministeren ikke. Det er vel i og for sig rigtigt, at Ministeren godt kunde have tilsidesat denne Opgørelse og sagt: Uanset, hvad du mener, mener jeg noget andet; men Ministeren kan ikke i dette Forhold gøre det med nogen som helst Vægt, thi Ministeren har ingen Beføjelse til at gaa ud i Banken og give sig til at foretage Undersøgelser, det har ingen andre end Bankinspektøren. Naturligvis behøver en Minister ikke ved enhver Lejlighed at følge en Indstilling, der gøres fra den Kredts af Embedsmænd, som han i Almindelighed arbejder sammen med; men her staar vi overfor et Embede af en helt anden Art, nemlig et ved Lov indstiftet Bankinspektorat, hvis Leder, Bankinspektøren, er der eneste, som har Beføjelse til at foretage Undersøgelse af Bankerne, og hvis Indstillinger til Ministeren angaaende saadanne Undersøgelser maa være ganske afgørende. Hvis de ikke er det, maa man altsaa rejse Tvivl om, hvorvidt Embedsmanden opfylder sine

Pligter, og saa maa man gaa til at skaffe sig en anden Embedsmand. Der kan ikke være Tvivl om, at naar der foreligger for en Minister fra den ved Lov indstiftede Bankinspektion en Opgørelse, saa er der ingen anden Mulighed for Ministeren end at stole paa, at denne Opgørelse er rigtig. Det er hændt en Gang i tidligere Tid — det er rigtigt —, at en Minister ikke har respekteret Bankinspektørens Opgørelse. Men det er ikke i min Ministertid, det er hændt. Det kan det ærede Medlem Hr. Rytter tale meget bedre om end jeg.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen mente at kunne paavise Unøjagtigheder i mine Bemærkninger ved første Behandling om det faktiske Forløb af Sagen, idet jeg ved første Behandling har sagt, at jeg vidste ikke noget om Forhandlingernes Forløb før paa et vist Stadium; jeg fik Kendskab til Arrangementet, da det var i Orden. Rigtigheden heraf er fuldkommen bekræftet ved, hvad der foreligger. Andelsbanken indledede Forhandlinger med Nationalbanken, og de forhandlede, uden at jeg havde noget som helst Kendskab til disse Forhandlingers nærmere Forløb indtil den 15. Januar, da jeg blev tilkaldt og fik at vide, at nu var Bankinspektøren og Nationalbanken enige om det og det Arrangement, og fik at vide, at man fra Andelsbankens Side var mindre tilbøjelig til den Fordeling af de 8 Mill. Kr., man sluttelig gik ind paa. Naar jeg ikke ved første Behandling refererede alle Stadier i Sagen, var det ærlig talt, fordi jeg ikke troede, det interesserede Rigsdagen i saa høj Grad, men efter at jeg har faaet at vide, at man ønskede alle disse detaillerede Oplysninger, har man faaet dem skriftlig, saaledes som de nu fremtræder for Rigsdagen.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen siger, at det kunde ikke være forsvarligt at lade en Bank fortsætte, naar Egenkapitalen var tabt, saaledes som det efter hans Mening nærmest var Tilfældet her. Men det er ikke rigtigt. Denne Egenkapital var jo ikke tabt, hvilket fremgaar af, hvad der foreligger i Sagen, idet Mælkeeksportens Gæld fremdeles var gældende, og saa længe det ikke var opgivet — og det blev det først under et senere Regime i Andelsbanken, paa det Tidspunkt var det ikke opgivet —, maatte man altsaa regne med, at det, der trængtes til, var netop en Støtte af den Størrelse, som den Støtte var, der blev sat ind. Dette Engagement underbyggedes med de 8 Mill. Kr., og hvis man havde gennemført sine oprindelige Planer med Hensyn til Mælkeeksporten, er det i allerhøjeste Grad sandsynligt,